

Τὰ πρῶτα αὐτοῦ πειράματα διὰ τοῦ βραδυπώτου ἐποιήσατο ὁ Leroux ἐν Νέα Ὑόρκη, καταπίπτων ἀπὸ τῶν στεγῶν ὑψηλοτάτων οἰκιῶν μὲ ἐξ καὶ ἐπτὰ ὀροφάς, ὅπως δοκιμάσῃ, ἂν τὸ ἀλεξίπτωτον ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιοῖται

πρὸς σωτηρίαν τῶν κινδυνευόντων ἐν ἐκρηγνυμέναις πυρκαϊαῖς. Ἄν τὰ σημερινὰ αὐτοῦ τολμηρὰ πειράματα θὰ φέρωσι πρακτικώτερα ἀποτελέσματα, μένει ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀδηλον.

Ο ΔΑΙΜΩΝ.

Διήγημα ὑπὸ **Ι. Ι. ΚΡΑΣΣΕΒΣΚΥ.**

(συνέχεια.)

Ὁ Ἀδριανὸς ἐμάντευσεν, ὡς φαίνεται, ἡ καὶ ἐπληροφωρήθη κρυφίως παρὰ τινος ἄλλου τὴν παρουσίαν τῆς Ἀγγλίδος, καὶ ἐπεθύμει πολὺ νὰ τῇ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ τὴν εὐνοίαν καὶ ἀγάπην, ἣν ἐδείκνυσεν ἡ Μις Ῥόζα πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του. Ἡ μήτηρ λοιπὸν παρεκάλεσε θερμῶς, εἰ καὶ μετὰ τινος δειλίας, τὴν Ἀγγλίδα, νὰ εἰσέλθῃ δι' ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ἣ εὐρίσκετο ὁ ἀσθενής. Ἡ Ἀγγίς κατ' ἀρχὰς ἐφάνη δισταζούσα καὶ προφανῶς παλαιούσα πρὸς ἑαυτήν, οὐχ ἥττον ὅμως εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν σοβαρά, καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ψυχρὰ καὶ ἀτάραχος. . . . Ἡ θεὰ τοῦ Ἀδριανοῦ προὔξενυσεν εἰς αὐτὴν ἐξ ἄπαντος λίαν ἀλγεινὸν συναίσθημα, διότι παρὰ τῷ οὐδῷ τῆς αἰθούσης ἐφάνη ταλαντευομένη, εὐθύς ὅμως ἀναλαβοῦσα θάρρος ἐπλησίασε μάλιστα μετὰ τινος μειδιάματος πρὸς τὸν ἀσθενῆ καὶ ἤρχισεν ἀμέσως ἐλαφρὰν τινα καὶ εὐθυμον συνδιάλεξιν ἥτις μετ' ὀλίγον προσέλαβε γενικὸν χαρακτῆρα. Ἡ Ἀγγίς ἐγνώριζε τοσοῦτον ἐπιτυχῶς νὰ διευθύνῃ τὴν ὁμιλίαν, ὥστε ὁ Ἀδριανὸς ἔγεινε ζωηρὸς καὶ εὐθυμος, ὅτε δὲ ἡ Μις Ῥόζα ἀπεχαιρέτισεν αὐτὸν καὶ ἀπεμακρύνθη, ἡ μήτηρ ἥτις ἔμενεν ἔξω ἐγονυπέτησε σχεδὸν ἐνώπιόν της, τὴν εὐχαρίστησε θερμότατα διὰ τὰς ὀλίγας στιγμὰς τῆς ἐπισκέψεώς της καὶ τὴν καθικέτευσεν, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ κάμνῃ αὐτὴν τὴν θυσίαν καὶ νὰ τοῖς παρασκευάζῃ μίαν ὥραν εὐχάριστον διὰ τῆς ἐπισκέψεώς της. Πραγματικῶς ὁ ποιητὴς κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἔπασχε πολὺ ὀλιγώτερον καὶ ἐφαίνετο ἀναζωπυρηθεὶς ὑπὸ πνευματικοῦ τινος σπινθῆρος, ἐδείκνυε δὲ καὶ πρὸς τὴν Ἑλένην πολὺ περισσώτερον τρυφερότητα. Ὅστις ἤθελε τὸν παρατηρήσῃ, ὅτε ἦτο μόνος μετὰ τῆς Ἀγγλίδος καὶ τῆς Ἑλένης, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ μαντεύσῃ, εἰς ποίαν ἐκ τῶν δύο περισσώτερον ἐκλινεν ἡ καρδιά του. Ἡ Ἑλένη δὲν ἦτο καθόλου ζηλότυπος. Δι' ἐκάστην στιγμὴν, ἣν ὁ Ἀδριανὸς ἀφιέρωνεν εἰς τὴν Ἀγγλίδα, ἀπεζημίωκε κατόπιν τὴν Ἑλένην μὲ διπλάσιας ἐνδείξεως τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης του. Ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ τὴν ἔχῃ πάντοτε πλησίον του, ὅσκις δὲ αὕτη ἐξήρχετο τοῦ δωματίου, ἠρώτα περὶ αὐτῆς καὶ ἐπεμπεν ἀμέσως πρὸς ἀναζήτησίν της. . . Ὡμίλει πρὸς αὐτὴν πάντοτε χαριεντιζόμενος, καὶ ἡ Ἑλένη δὲ τῷ ἀπῆντα ὡσαύτως μὲ εὐθυμον καὶ φαιδρὸν ἦθος.

Ἐπειδὴ ἡ πρώτη ἐπίσκεψις τῆς Ἀγγλίδος ἐν τῇ ἐπαύλει εἶχε προξενήσῃ τόσῳ μεγάλῃν χαρὰν καὶ παρηγορίαν, ἐπεθύμουν ἤδη πάντες νὰ τὴν βλέπωσιν ἐνταῦθα συχνότερον, ἡ δὲ μήτηρ τοῦ Ἀδριανοῦ προσεπάθει διὰ παντὸς εἰδους φιλοφροσύνης καὶ περιποιήσεως νὰ προσελκύσῃ τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν ἀγάπην της. Ἡ Ἑλένη, ἥτις εἶχεν ἤδη φιλικωτάτας σχέσεις πρὸς τὴν Μις Ῥόζαν, ἐπέμπετο πολλάκις ὅπως τὴν παρακαλέσῃ νὰ ἔλθῃ. Ἡ θεὰ τοῦ ἀρρώστου θὰ ἦτο βεβαίως εἰς αὐτὴν λίαν δυσάρεστος, οὐχ ἥττον ὅμως ἡ Ἀγγίς, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἐδίσταζε νὰ ἔρχεται πρὸς ἐπισκεψίαν του,

ὑπεβάλλετο βραδύτερον μετὰ προθυμίας εἰς τὴν θυσίαν ταύτην. Ἐφερε πάντοτε μαζὶ της βιβλία καὶ ἰχνογραφίας, πρὸ πάντων δὲ τὸ ζωηρὸν πνεῦμά της, τὴν χαριστάτην ἐκείνην εὐτραπείαν, ἐν ἣ βαθεῖα θλίψις καὶ μετὰ τινος μελαγχολίας μεμιγμένη φαιδρότης καὶ εὐθυμία συνεκεράννυντο θαυμασίως. Ἡ συνδιάλεξις αὐτῆς οὐ μόνον παρὰ τῷ ἀσθενεῖ Ἀδριανῷ προῦκάλει νέους σπινθῆρας ἰδεῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλένης διήγειρε τὸ ἐνδιαφέρον, καὶ τῆς μητρὸς τὴν προσοχὴν ἐπεσπάτο, καὶ τὸν γηραλέον καθηγητὴν προσεῖλκυε καὶ αὐτὸν τὸν Μαριᾶνον κατέθειλγεν. Μετ' οὐ πολὺ αἱ περιπόθητοι ἐπισκέψεις τῆς Ἀγγλίδος ἐγένοντο σχεδὸν καθημεριναί. Καὶ ἡ Ἑλένη δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτῆς, ἀλλ' ἔτρεχεν εἰς τὴν κατοικίαν της, ἔμενεν ἐπὶ τινα χρόνον, τὴν συνώδευεν εἰς τὴν ἑπαυλιν καὶ ὡμολόγει ἐν τῇ ἀπλότῃ τῆς καρδίας της, ὅτι ἡ Μις Ῥόζα ἦτο ἡ ἀρίστη αὐτῆς διδάσκαλος. Ὁ ποιητὴς ἐκάθητο συνήθως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου παρὰ τινι στρογγύλῃ τραπέζῃ, ὁπόθεν μετὰ δυσκολίας ἠδύνατο νὰ ἐγερθῇ. Τὸ ὥραϊον, ὡχρόν, ὑπὸ μελαίνης κόμης ὡς ἐν πλασίῳ περιβαλλόμενον πρόσωπόν του εἶχεν ἰδανικόν τι χαρακτηριστικόν, τὸ ὅποιον παρέχει μόνον ὁ προσεγγίζων θάνατος. Διὰ τοὺς συγγενεῖς του, ἴσως δὲ καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του εἶχε πάντοτε σχεδὸν μειδιάματι ἐπὶ τῶν χειλέων, τὸ δὲ μέτωπόν του ἦτο φαιδρὸν.

Παρὰ τῇ κεφαλῇ του ἐκάθητο κρατοῦσα ἐργόχειρόν τι ἡ μήτηρ του, οὐδέποτε σχεδὸν ἀπομακρυνομένη ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔχουσα τὰ βλέμματα πάντοτε ἐστραμμένα πρὸς τὸν υἱόν, ὅπως προλαμβάνῃ πᾶν νεῦμά του, ὅπως μαντεύῃ πᾶσάν του ἐπιθυμίαν. Ἡ Μις Ῥόζα ἐκάθητο ἀντικρὺ τοῦ ποιητοῦ εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς ἔκειτο τὸ λεύκωμα ἢ τὰ βιβλία της. Ἐνίοτε ἐλάμβανε τὸ μολυβδοκόνδυλον καὶ ἰχνογράφει ἐλευθέρως, πρὸς διασκέδασιν τοῦ ἀσθενοῦς, ἐπὶ τεμαχίου χάρτου λαζαρόνους, γνωστοὺς ὀνηλάτας, ἢ ρακενδύτους ἐπαίτας. Πλησίον αὐτῆς ἐκάθητο ἡ Ἑλένη, αἱ δὲ ὥραιαι μορφαὶ τῶν δύο τούτων νεανίδων ἀπετέλουν θελκτικώτατον σύμπλεγμα, πρὸς ὃ μεθ' ἡδονῆς ἠτένιζεν ὁ Ἀδριανός. Ἡ Ἑλένη, ἥτις τῶρα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς Ἀγγλίδος ἐδείκνυτο τολμηροτέρα, εἶχεν ὑποστῇ μεγάλην ἐπὶ τὰ κρείττω μεταβολήν, καὶ τὸ πνεῦμά της, ὡς ἀπὸ μακροῦ ὕπνου ἀφύπνισθὲν, ἐξέπληττε τὸν Ἀδριανὸν διὰ δυνάμεως καὶ ὕψους, τα ὅποια οὐδεὶς πρότερον εἶχε παρατηρήσῃ εἰς αὐτήν.

Ἡ ἀρχὴ τῆς συνδιαλέξεως ἦτο πάντοτε ἀνάλογος πρὸς τὴν ψυχικὴν διάθεσιν, ἣν ἐνεποίει ἡ θλιβερὰ κατὰστασις τοῦ ἀσθενοῦς, μέχρις οὗ ὀλίγον κατ' ὀλίγον πάντες ἠσθάνοντο ἑαυτοὺς εὐθυμότερους. Αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τῆς ζωῆς παρὰ τῷ Ἀδριανῷ ἐσελάγιζον ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ ἐκλάμπρῳ μαρμαρυγῇ, οὐδεὶς δὲ ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ ὑπαρξὶς αὕτη ἡ πλήρης πυρὸς καὶ δυνάμεως ἔμελλεν ἐντὸς ὀλίγου ν' ἀποσβεσθῇ. Πάντες συνεμερίζοντο τὰς ἐλπίδας του καὶ ἠρύοντο ἐξ αὐτοῦ παρηγορίαν καὶ θάρρος. Ἡ μήτηρ ἠσθάνετο ἐνίοτε

ἐαυτὴν τοσοῦτον εὐτυχῇ, ὅπως εἰς προτέρους εὐτυχεστέρους χρόνους. Ἡ Ἑλένη ὠμίλει ἀκαταπαύστως ὡς μικρὸν καὶ ζωηρὸν παιδίον, ἡ Ἀγγλὶς ἐνέπιπτεν εἰς τινὰ συζήτησιν μετὰ τοῦ Ἀδριανοῦ, ὁ καθηγητὴς ἀνεμιγνύετο εἰς τὴν φιλολογικὴν ἔριδα, ἐνίοτε δὲ μάλιστα ἠκούετο καὶ θορυβώδης γέλως, ὁσάκις ὁ κόμης Μαριᾶνος προσέθετεν ὡς ἄρτυμα εἰς τὴν συνδιάλεξιν τινὰς ἐκ τῶν εὐφυολογιῶν του. Ὁ κόμης ἐπαιζεν ἐνταῦθα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς προτέρας ἀπαιτήσεις του, ὅλως δευτερεῖον πρόσωπον, εἰς τὸ ὅποιον βραδέως καὶ κατὰ μικρὸν ἐξωκειώθη. Ἐφρόντιζε περὶ τῆς ἀγορᾶς τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀναγκαιούντων, ἔφερεν ἄνθη εἰς τὰς κυρίας, ἐπρομήθευεν εἰς αὐτὰς βιβλία, περισυνέλεγε τὰς κυκλοφορούσας ἐν τῷ τόπῳ φήμας καὶ σπερμολογίας, καὶ διεσκέδαζε τὸν Ἀδριανὸν διαλεγόμενος περὶ πολιτικῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀπηχθάνετο. Ἐκ πάντων τῶν περιστοιχιζόντων τὸν ἀσθενῆ ἡ Μὶς Ῥόζα εἶχε κερδήσῃ ἀνεπαισθήτως τὴν μεγαλητέραν ὑπόληψιν, καὶ πράγματι ἀληθινὸν σεβασμόν. Ἡ Ἑλένη ἠγάπα τὴν Ἀγγλίδαν καὶ ἐζήτηει τὴν συμβουλὴν της εἰς ὅλα τὰ πράγματα· ἡ μήτηρ εἶχε πρὸς αὐτὴν αὐτόχρημα θαυμασμόν καὶ τῇ ἀνεκρίνου ἐμπιστευτικῶς πᾶσαν καὶ τὴν ἐλαχίστην αὐτῆς σκέψιν· ὁ Ἀδριανὸς εἰς αὐτὴν μόνην ὑπῆκουεν ἀνευ ἀντιρρήσεως· ὁ κόμης ἦτο ὁ κρύφιος αὐτῆς λάτρης καὶ θαυμαστής, ὁ δὲ καθηγητὴς ταπεινὸς αὐτῆς δοῦλος. Ὅσάκις ἡ Ἀγγλὶς ἔλειπεν ἐκ τῆς συναναστροφῆς, ἔμενε πάντοτε κενόν τι τὸ ὅποιον οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀναπληρώσῃ. Διὰ τοῦτο ἡ κυρία Κλάρα προσήχετο διηνεκῶς καὶ παρεκάλει τὸν Θεόν, ὅπως ἡ Μὶς Ῥόζα μὴ ἀποφασίσῃ τὸ εἰς τὴν Σικελίαν ταξειδίον, περὶ τοῦ ὁποίου ἐπανειλημμένως εἶχε γείνη λόγος τὰς τελευταίας ἐκείνας ἡμέρας. Πράγματι εἰς τὴν κυρίαν Τρελλάβνεῦ ἡ αὐταπάρνησις αὐτῇ χάριν ἐνὸς ἀπηλπισμένου ἀρρώστου, ἐντελῶς ξένου, ἦτο λίαν δυσάρεστος· καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ὠμίλει περὶ τούτου πρὸς τὴν Μὶς Ῥόζαν καὶ προσεπάθει ἐκ παντὸς τρόπου νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἐντεῦθεν. Ἰδίᾳ δὲ ὠργίζετο καὶ ἠγανάκτει, διότι ἡ δὲν ἠδύνατο καθόλου νὰ συνοδεύσῃ τὴν Μὶς Ῥόζαν εἰς τὴν ἑπαυλιν ἥ, ὁσάκις τὴν συνῴδευε, ἦτο ἠναγκασμένη νὰ μένῃ ἐν τῷ δευτέρῳ δωματίῳ καὶ νὰ συνδιαλέγεται μόνον μετὰ τοῦ γηραιοῦ καθηγητοῦ. Ἡ Μὶς Ῥόζα, ἥτις ἄλλως ἦτο λίαν προσηνὴς πρὸς τὴν κυρίαν Τρελλάβνεῦ καὶ συνεμπούτο εὐκόλως πρὸς τὴν θέλησιν αὐτῆς, ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐδείκνυτο λίαν ἀνυπότακτος καὶ ἠκολούθει τὴν ἰδίαν αὐτῆς ὁδόν.

Τοιοῦτοτρόπως διεμορφώθη παρὰ τῇ κλίνῃ τοῦ Ἀδριανοῦ ὁ βίος, τοῦ ὁποίου ἡ ἁρμονία ἤσκει ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς πραϋντικὴν καὶ σωτήριον ἐπίδρασιν· καὶ δὲν ἠδύνατο μὲν δυστυχῶς ἡ ἁρμονία αὕτη νὰ τὸν ἱατρῴσῃ, οὐχ ἦττον ὅμως ἀνέστελλε καὶ ἀνεχαίτιζε τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν τῆς νόσου, ὡς ἀποσπῶσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς περὶ τὸ ποίημα ἐνασχολήσεως καὶ τῶν περὶ ἀποπερατώσεως αὐτοῦ φροντίδων. Μόνον καθ' ἐκάστην πρωΐαν, ὅτε ὁ καθηγητὴς εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἰθουσαν, ἤρχιζεν ὁ Ἀδριανὸς νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ ποιήματος. Καὶ κατὰ ἀρχὰς μὲν καταλαμβάνετο ὑπὸ τινος ἀνησυχίας καὶ ὀρέξεως πρὸς ἐργασίαν, μετὰ τινος ὅμως στιγμᾶς ἀναγνώσεως ἐκλείε στενάζων τὴν περιέχουσαν τὰ ἐγγραφα του θήκην καὶ ἀνέβαλλεν εἰς ἄλλον χρόνον τὴν περὶ ταῦτα ἐνασχόλησιν. Τὴν ἐσπέραν, ἀφοῦ ἀνεχώρουν πάντες εἰς τὰ ἴδια καὶ ἔμενον ἡ μήτηρ μόνη μετὰ τῆς Ἑλένης, ἐκάθητο παρ' αὐταῖς ἐπὶ τινος στιγμᾶς εἰσέτι καὶ εἶτα ἀπεκοιμᾶτο βαυκαλόμενος μὲ γλυκειὰς περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας. Ἡ κατάστασις αὕτη διήρκεσεν ἐπὶ δύο ἐβδομάδας καὶ ἐφαίνετο μέλ-

λουσα νὰ παραταθῇ εἰσέτι ἐπὶ μακρόν. Ἡ Μὶς Ῥόζα, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον εἶχε καταστῇ ὥχρον ἡ δὲ ὑγεία ἤρχισε νὰ προσβάλλεται, ὠμίλει περὶ τοῦ μελετωμένου ταξειδίου της εἰς τὸ Παλέρμον, ἀλλ' αἱ παρακλήσεις τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τὰ δάκρυα τῆς μητρὸς του ἀπέτρεψαν αὐτὴν ἀπὸ τούτης ἀποφάσεως. Ἐσπέραν τινά, συνεπεία τυχαίας τινὸς τροπῆς τῆς συνδιαλέξεως, ἤρχισαν νὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ Βύρωνος, τοῦ ὁποίου τὸ τελευταῖον ποίημα ἡ Μὶς Ῥόζα εἶχε φέρῃ μεθ' ἑαυτῆς. Ὁ Ἀδριανὸς ἐνέπεσεν ἐκ τούτου εἰς σφοδρὰν συγκίνησιν καὶ ταραχήν. Ἡ Ἀγγλὶς παρατηρήσασα τοῦτο ἔτρεψε τὴν ὁμιλίαν μετὰ μεγάλης ἐπιτηδειότητος εἰς ἄλλο ζήτημα, ὅπως ἐξαλείψῃ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν τοῦ Ἀδριανοῦ, καὶ ἐφάνη κατ' ἀρχὰς ἐπιτυχοῦσα τοῦ σκοποῦ της τούτου. Ἀλλ' ὁ Ἀδριανὸς ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ σύννους, μετὰ ταῦτα δὲ παρεκάλεσε τὴν Μὶς Ῥόζαν νὰ τῷ δανείσῃ τὸ δρᾶμα, ἀλλ' ἐκείνη τῷ ἀπεποιήθη μετ' ἀποφασιστικότητος:

— „Θὰ σὺς τὸ δώσω βραδύτερον· τώρα τὸ χρειάζομαι, ἐκτὸς δὲ τούτου τὸ βιβλίον δὲν εἶνε ἰδικόν μου· ἀλλ' οὔτε κατάλληλος εἶνε ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ δι' ἓνα ἀσθενῆ κατὰ τοιαύτην ὥραν.“

Ἀφοῦ ἀνεχώρησαν πάντες εἰς τὰ ἴδια, ὁ Ἀδριανὸς ὅστις ἐτοιμάζετο ὡσαύτως νὰ κατακλιθῇ ἔκρουσε τὸν κώδωνα ὅπως προσκαλέσῃ τὸν Σενούταν νὰ ἔλθῃ ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὁ γέρον ἠκολούθησε μετὰ τινος ἀνησυχίας καὶ φόβου τὴν πρόσκλησιν. Εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον εἶρε τὸν Ἀδριανὸν ἐπὶ τῆς κλίνης καθημένον, στηρίζοντα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ἔχοντα καταπορφύρους παρειάς, καὶ διατελοῦντα ἐν καταστάσει ταραχῆς, ὅλα ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου δὲν εἶχε παρατηρηθῇ εἰς αὐτόν. Μὲ τὸν ἕτερον βραχίονα ἐπέεζε τὸ στήθος του, ὑπὲρ ὠγκοῦτο καὶ κατέπιπτεν ἀλληλοδιαδόχως μετὰ μεγάλης σφοδρότητος.

— „Ξεύρεις, ἀγαπητέ μου, παλαιέ μου φίλε“, ἀνέκραξεν ἅμα ἰδὼν τὸν εἰσερχόμενον, „ὅτι ἐν τῷ γυναικίῳ ἡμῶν κύκλῳ, ὡς ἐπὶ πτίλων κατακεκλιμένος, γίνομαι καὶ ἐγὼ αὐτὸς γυνή· Ἡ γυναικεῖα αὕτη συναναστροφή, εἰς ἣν ἐξοικειοῦμαι, ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ πνεύματός μου καὶ δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ ποιήματος... Τὸ ποίημα ἔχει τὰ δικαιώματά του... Θέλω νὰ εἶμαι εὐτυχής, αἰσθάνομαι τὴν εὐτυχίαν πλησίον αὐτῶν τῶν ἀγγέλων, ἀλλ' ἀκούω μόνον τὰς ρίπας τῶν πτερύγων των... αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ἀδύνατον... Τὸ ποίημα πρέπει τέλος πάντων νὰ τελειωθῇ, διότι μὲ πνίγει. Αὐτὸ εἶνε ὅλη μου ἡ νόσος. Πρέπει τέλος πάντων ν' ἀπαλλάξω τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στήθος μου ἀπὸ τοῦ ποιήματος, καὶ τότε θ' ἀνακουφισθῶ...“

Ὁ Σενούτας ἠκροᾶτο ἐντρομος καὶ ἠνοιγεν ἤδη τὰ χεῖλη, ὅπως ἀντιτείνῃ, ἀλλ' ὁ Ἀδριανὸς δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἐξηκολούθησεν ὁλονὲν ζωηρότερος καὶ σφοδρότερος:

— „Ἀκουσον, παλαιέ, μόνε μου φίλε! Λεῖπει ἀκόμη ἡ τελευταία φῶδῃ. Εἶμαι μετέωρος καὶ ταλαντεύομαι ἐν τῇ ἀβεβαιότητι· δὲν βλέπω εὐκρινῶς. Ἡ φῶδῃ αὕτη ἡ πρέπει νὰ ἦναι φοβερά, σπαραξικάρδιος κραυγὴ τοῦ ἀπελπισμοῦ, ἡ κραυγὴ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας... Ἡ κραυγὴ τοῦ ἀπελπισμοῦ“, ἐξηκολούθησεν, „ἐμποιεῖ ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν. Τὸ παιδρὸν καὶ χαροποιὸν πέρας φοβοῦμαι μὴ μὲ δείξῃ ἀσθενῆ, καθημερινόν... Ποία εἶνε ἡ γνώμη σου;“

Ὁ Σενούτας ἐδίσταζε ν' ἀπαντήσῃ.

— „Εγώ“, εἶπεν ἐπὶ τέλους, „θὰ προστίμων νὰ μὴ ὁμι-

λήσωμεν σήμερον καθόλου περί τοῦ ζητήματος τούτου. Εἶσαι καθ' ὑπερβολὴν τετραραγμένος . . .“

— „Εἶμαι κατελιγμένος ὑπὸ τῆς ἐμπνεύσεως!“ διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ἀδριανὸς μετ' ὀργῆς. Ἐχὼ ἰδέας, τὰς ὁποίας μοι ἐνέπνευσεν ὁ οὐρανός, ὅπως τὰς ἀναγγεῖλω ἀμέσως τώρα καὶ κατ' οὐδένα ἄλλον χρόνον. Ὁ ἀγγελιαφόρος ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ· ἄλλος τις δύναται νὰ μὲ προλάβῃ. Καὶ τότε θὰ ἤμην ἡ ἡχὴ τοῦ ἡδῆ ἀπηχῆσαντος. Δὲν ἔχω καμμίαν στιγμὴν νὰ χάνω . . . Τώρα αἰσθάνομαι τὸν ἐνθουσιασμόν· δὲν πρέπει ν' ἀποκρούσω τὸν σπάνιον τοῦτον πελάτην, διότι ἄλλως δὲν ἐπιστρέφει πλέον!“

— „Αγαπητέ μου Ἀδριανέ!“ ἀνεφώνησεν ἱκετευτικῶς ὁ Σενούτας, „εἶσαι ἀκόμη πολὺ ἀδύνατος.“

— „Εσείς, πᾶν ὅτι δὲν ἐννοεῖτε, τὸ ὀνομάζετε ἀσθένειαν“, ἀπήντησεν ὁ Ἀδριανὸς ὀργισμένος. „Μὴ ἀντιτείνης, σὲ παρακαλῶ! Ἡ κρίσιμος στιγμή εἶνε παρούσα! Οἱ δύο τρόποι τοῦ τέλους παλαίουσιν ἐντὸς τοῦ στήθους μου . . .“

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις εἶτα δὲ ἀνέκραξε συνοφρυούμενος:

— „Ἐκλέγω τὴν κραυγὴν τοῦ ἀπελπισμοῦ!“

Εἰς τὸν Σενούταν, ὅστις μὴ θέλων νὰ ἐρεθίσῃ πλέον τὸν Ἀδριανὸν ἠναγκάσθη ν' ἀπόσχῃ πάσης περαιτέρω ἀντιστάσεως, ἐφάνη τὸ πλήρες ἀπελπισμοῦ πέρας τοῦ ποιήματος τοσοῦτω κινδυνωδέστερον καθ' ὅσον ἡδύνατο ἔτι περισσύτερον νὰ ἐξαντλήσῃ τὰς τελευταίας δυνάμεις τοῦ ἀσθενοῦς. Διὰ τοῦτο ἀπήντησεν:

— „Ὁ ἀπελπισμός δὲν ἀποτελεῖ κανὲν τέλος, δὲν περατώνει τίποτε, δὲν ἀποδεικνύει τίποτε ἄλλο εἰ μὴ ὅτι τὸ οὕτω περατούμενον δὲν ἦτο ἄξιον νὰ λάβῃ ἀρχήν. Ὁ ἀπελπισμός εἶνε ἡ ὁμολογία τῆς ἀδυναμίας, τῆς τυφλότητος!“

— „Ὁ σκεπτικισμός εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ παρόντος αἰῶνος· κατ' αὐτῆς δὲν ἔχει ἰσχὺν καμμία ἀντίστασις“, εἶπεν ὁ Ἀδριανός.

— „Ἡ δὲ ἐλπίς τὸ σύμβολον τοῦ μέλλοντος“, ἀπήντησεν ὁ Σενούτας.

— „Ἡ τελευταία λέξις πρέπει νὰ εἶνε ὡς δια πεπρακτωμένου σιδήρου κεχαραγμένον σημεῖον“, ὑπέλαβεν ὁ Ἀδριανός.

— „Περίβαλε τὸ τέλος περιβολὴν λαμπρότητος καὶ ἱλαροῦ φωτός! Αὐτὸ εἶνε τὸ μάλιστα ἀρμόζον εἰς τὸ ποίημά σου“, εἶπεν ὁ Σενούτας. „Τὸ ποίημά σου περιλαμβάνει τὰς πράξεις τῆς ἀνθρωπότητος· ἀλλ' αὐταὶ δὲν ἐτελείωσαν εἰσέτι καὶ δὲν δύνανται νὰ ἀφανισθῶσιν ἐν παραφροσύνῃ. Βλέψον μὲ βλέμμα ἀετοῦ εἰς τὰς ἀχανεῖς τῶν αἰώνων ἀποστάσεις, καὶ τότε θὰ ἴδῃς τὸ φῶς!“

Ὁ Ἀδριανὸς ἔμεινεν ἐπὶ μικρὸν σύννους καὶ ἐφάνη καθῆσυχάζων.

— „Πιθανὸν νὰ ἔχῃς δίκαιον“, εἶπε ταπεινοφώνως, „ὁ ἀπελπισμός μαρτυρεῖ ἀφύϊαν . . . Ἀλλὰ παρὰ τῷ πλεονεκτήματι τοῦ ἥρωός μου, τὸν ὁποῖον γινώσκεις καὶ ἐν ᾧ συγκέντροῦται πᾶν ὅτι ὑψηλὸν καὶ γενναῖον ἔχει ὁ ἡμέτερος αἰὼν, ἵσταται, ὡς γινώσκεις, ἡ αἰωνία ἄρνησις, ὁ Μεφιστοφελὴς τοῦ Φαύστου, τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας, τῆς υπερφροσύνης, τῆς χλεύης, τῆς ἀπιστίας, ἀνευ τοῦ ὁποίου ἡ εἰκὼν πάσης ἐποχῆς εἶνε ἀτελής. Τὸ πνεῦμα τοῦτο κέκτηται πᾶσα ἐποχὴ, πᾶς λαὸς ὑπὸ διάφορον ἀείποτε μορφήν . . . Νὰ κατακρημνίσω τὸν Μεφιστοφελὴν μου εἰς τὴν ἄβυσσον, ἢ νὰ τῷ χαρίσω τὴν ζωήν;“

— „Ἀλλὰ σὺ αὐτὸς τὸν ὀνομάζεις αἰώνιον“, εἶπεν ὁ Σενούτας χαίρων ἴσως ὅτι ἡ συνδιάλεξις παρετείνετο· „τὸ

σκότος εἶνε αἰώνιον ὅπως καὶ τὸ φῶς· ὅπου ὑπάρχει ζωὴ, ἐκεῖ πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ ἄρνησις. Ἄν τὸν κατακρημνίσῃς εἰς τὰ βάθη τοῦ μηδενός, τῆς ἀνυπαρξίας, ἡδύνατο νὰ δημιουργήσῃ ὅν τι, ὑπαρξίν τινα, διότι κατ' ἀνάγκην πρέπει ν' ἀποτελῇ ἀντιθέτον τι ἄκρον.“

Ἀνεπαισθήτως καὶ ἀκουσίως ἐνέπεσεν ὁ γηραιὸς καθηγητὴς εἰς ζωηρότητα, ἣν ἐμετρίασεν ὁμῶς ἅμα ὡς παρετήρησε τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ εἶδεν ὅτι ἡ παράτασις τῆς συζητήσεως ἡδύνατο νὰ καταστῇ εἰς τοῦτον κινδυνώδης. Ἐπεράτωσε λοιπὸν πολὺ πεζῶς τὸν λόγον:

— „Ἀλλὰ παραληροῦμεν καὶ εἶνε ἡδῆ ὥρα ν' ἀναπαυθῇς!“

— „Εγώ; σήμερον; . . . μὲ συγχωρεῖς“, ἀπήντησεν ὁ Ἀδριανός. „Σήμερον δὲν ἔχω καθ' ὅλου σκοπὸν νὰ κοιμηθῶ . . . Ἀς συμβῇ ὅ,τι θέλει . . . πρέπει νὰ γράψω τὴν τελευταίαν ᾠδὴν.“

Ταῦτα εἰπὼν ἔλαβε τὴν γραφίδα καὶ ἤρχισε ν' ἀναδιφᾷ τὰ ἐγγραφα φύλλα του.

— „Μεῖνε ἄϋπνος, σὲ παρακαλῶ“, εἶπε πρὸς τὸν καθηγητὴν, „ἄφησέ με μόνον καὶ μὴ ἐπιτρέψῃς εἰς κανένα νὰ εἰσέλθῃ, πρὶν ἢ σὲ καλέσω. Αἰσθάνομαι ἐντὸς μου τὸν ἐνθουσιασμόν· ἡ ᾠδὴ αὕτη πρέπει νὰ γείνῃ τὸ ἄνθος τοῦ ποιήματός μου!“

Ὁ καθηγητὴς ἵστατο ἄφωνος.

— „Ἀδριανέ μου, παιδί μου“, ἔλεγε ταπεινοφώνως, „ἀπατάσαι· εἶσαι πολὺ ἀδύνατος . . . καὶ ἂν ἤρχετο ὁ ἐνθουσιασμός, θὰ εἶχε νοσηρὰν χροιάν . . . Ἡ τελευταία ᾠδὴ, καθὼς σὺ ὁ ἴδιος λέγεις, πρέπει νὰ ᾔνῃ τὸ ἄνθος τοῦ ὅλου ἔργου καὶ ὁμῶς θὰ φέρῃ τὰ ἴχνη τῆς ἀσθενείας σου, τῆς ἐξαντλήσεώς σου, καὶ θὰ εἶνε ἀνάξιος τοῦ ὅλου.“

Ὁ Ἀδριανὸς κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς ὀργῆς.

„Δὲν μὲ γνωρίζεις“, ἀνεφώνησεν· „ἐλησμονήσας τὴν νεότητά καὶ τὴν δύναμιν, ἣν ἡ νεότης παρέχει. Τίς ἄλλος πλὴν ἐμοῦ δύναται νὰ μετρήσῃ τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος, τὴν ἐν ἐμοὶ ἐγκατοικοῦσαν; . . .“

Ὁ Σενούτας ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν ἐν σιωπῇ, καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη:

„Ἀδριανέ, μὴ φονεύῃς τὸν ἑαυτόν σου!“ εἶπεν εἰς δάκρυα ἐκρηγνύμενος.

Ὁ ποιητὴς ἀνέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐχαμήλωσε τὴν φωνὴν καὶ τὸ πρόσωπόν του μετεβλήθη.

— „Πρέπει μίαν φορὰν νὰ λάβῃ τὸ τέλος του“, εἶπε ταπεινῶς. „Ὅταν τελειώσῃ, θὰ ἡσυχάσω. Ὁ δαίμων, ὅστις κατοικεῖ ἐντὸς μου, θὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ συγχρόνως μὲ τὸν τελευταῖον στίχον τοῦ ποιήματός μου. Τότε θὰ εἶμαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου, θὰ ἐρωτευθῶ, θὰ ὀνειρεύομαι καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχής! Ἡ δουλεία τῆς ἀποστολῆς μου μὲ καταθλίβει . . . μὲ βασανίζει . . . Ἀρκετὰ ἀνέβαλα, τώρα πρέπει ν' ἀποθέσω τὸ φορτίον ἀπὸ τοῦ στήθους μου . . . σὲ καθικετεύω . . .“

Ὁ καθηγητὴς ἵστατο μὲ κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν, συστρέφων τὰς χεῖρας καὶ ἀπορῶν τί νὰ τῷ ἀπαντήσῃ. Ὁ Ἀδριανὸς ἐπωφελήθη τὴν σιωπὴν ταύτην.

— „Οἱ πρῶτοι πεντήκοντα στίχοι εἶναι ἔτοιμοι“, ἀνέκραξεν. „Ὅτε ἀπῆλθετε, ἔλαβον ὀλίγας σταγόνας ὀπίου, αἰτίνες διήγειραν μετὰ δραστηκότητος τὰ νεῦρά μου πρὸς ἐργασίαν. Ὑπὸ τὴν μαγευτικὴν ἐπίδρασιν τοῦ φαρμάκου τούτου ἔλαβε γένεσιν ἡ ἀρχὴ τῆς ᾠδῆς. Ἀκουσον! Σοὶ τὴν ἀπαγγέλλω ἐκ μνήμης. Ὁ δαίμων μοὶ τὴν ὑπηγόρευσεν, ἤκουον τὸν ψιθυρισμὸν τοῦ πνεύματος, οἱ στίχοι ἔρρευσαν

διαυγείς ως τὸ κρύσταλλον, φωτεινοί, περιλαμπείς, ἀρμονικοί, ἡχηροί : . . Ἡ πηγὴ των δὲν ἐστείρευεν, τὰ νάματα δὲν ἐθολώθησαν! . . .“

„Ταῦτα λέγων ἀνωρθώθη ὁ Ἀδριανός, ὡς ἂν εἰ πραγματικῶς ἀνεκινεῖτο ὑπὸ τινος ὑπεργείου δυνάμεως, καὶ ὑψώσας τὴν κεφαλὴν ἤρξατο τῆς ἀπαγγελίας . . .“

Ὁ Σενούτας θὰ ἐμπόδιζεν αὐτόν, ἂν δὲν εἶχε καταληφθῇ ὡς ὑπὸ μαγείας ἐκ τῶν πρώτων στίχων τοὺς ὁποίους ἤκουσεν. Ἐκράτησε λοιπὸν τὴν ἀναπνοὴν καὶ προσηλώσας τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ, παρεδόθη ἄνευ ἀντιστάσεως εἰς τὴν μεθυστικὴν ἐπίδρασιν τῶν θαυμασίων στίχων, τῶν ὁποίων ἡ καλλονὴ ἦτο ἄπειρος. Κατ' ἀρχὰς ὁ Ἀδριανὸς ἀπήγγελλε μετὰ πυρετωδούς ἐνθουσιασμοῦ, ἰσχυρὰ τῇ φωνῇ, ἀλλὰ μετὰ τινος στιγμῆς ἐγκατέλειπον αὐτὸν αἱ δυνάμεις καὶ ἡ ἀναπνοή, ἡ φωνὴ του καθίστατο ὀλονὲν ἀσθενεστέρα καὶ τέλος ὁ ποιητὴς ἐκάθισεν ὅπως ἀναπαυθῇ, πιέζων διὰ τῶν χειρῶν τὰ ἀλγοῦντα στήθη. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ μήτηρ τοῦ Ἀδριανοῦ, ἀκούσασα τὰς δυνάτας φωνὰς τοῦ υἱοῦ της, ἠνέωξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν. Ὁ Ἀδριανὸς εἶχεν ἀκριβῶς τελειώσῃ τὴν ἀπαγγελίαν, ὅτε εἶδε τὴν μητέρα εἰσελθοῦσαν. Ὁ Σενούτας ἐνευσεν εἰς τὴν μητέρα, νὰ ἀναχαίτῃ τὸν υἱὸν ἀπὸ τῆς ἐπικινδύνου ταύτης ἐργασίας. Ἐννοήσασα παρעוּדֵס τὸ νεῦμα τοῦ γέροντος ἐπλησίασεν ἡ μήτηρ πρὸς τὸν Ἀδριανὸν καὶ ἔθηκε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

— „Παιδί μου“, ἀνεφώνησε, „πρὸς Θεοῦ! ὁ κόπος αὐτὸς σὲ φονεύει! Μοῦ ἔδωκες τὸν λόγον σου, ὅτι δὲν θὰ γράψῃς πλέον μέχρι τῆς ἀναρρώσεώς σου . . . Γνωρίζεις ὅτι δὲν ἐναντιοῦμαι ποτὲ εἰς καμμίαν σου θέλησιν, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἐργασία σοῦ εἶνε ἀπηγορευμένη . . . Εἶνε δηλητήριον διὰ σέ.“

Ὁ Ἀδριανὸς ἐκάθητο ἀκίνητος, μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην, παλαιῶν πρὸς ἑαυτόν· ἡ φωνὴ τῆς μητρὸς ἐφάνη ὅτι τὸν ἐνίκησεν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὠθήσας αὐτὴν ἐλαφρῶς, „Μητέρα“, ἀνεφώνησεν, „Εἰς ὅλα τὰ ἄλλα θὰ σὲ ὑπακούω, ἀλλ' εἰς αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀδύνατον. Ἡ ἄνωθεν φωνὴ εἶνε ἔτι ἀγιώτερα τῆς μητρικῆς.“

Ἡ κυρία Κλάρα συνέστρεψε τὰς χεῖρας.

„Ποῖος ἄλλος μοι ἔδωκεν αὐτὴν τὴν φωνήν, ἣτις ἐξέρχεται ἐκ τῶν σπλάγχχνων μου, εἰμὶ ὁ Θεὸς ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς κατοικῶν; Ἀδριανέ μου . . .“

— „Μητέρα“, εἶπε διακόπτων αὐτὴν ὁ ποιητὴς, „σὲ ἐξοριζῶ, μὴ ἐναντιωθῇς πλέον. Παρέρχεται ἴσως ἡ τελευταία στιγμὴ τοῦ βίου μου! Ἀφήσατέ με εἰς τὸν ἑαυτόν μου, παρακαλῶ, ἱκετεύω. Εἰς τὸ μέλλον θὰ ὑπακούω ὡς μικρὸν παιδίον, ἀλλὰ σήμερον δὲν δύναμαι.“

— „Παιδί μου!“ ἐπανελάμβανεν ἡ μήτηρ. „Ἰσπερὶ ὅταν γίνῃς καλὰ, δὲν θὰ σοῦ κάμω πλέον καμμίαν παρατήρησιν. Ἐγὼ ἡ ἰδία θὰ κάθημαι εἰς τὴν θύραν νὰ φυλάττω, ὅπως μὴ σε ἐνοχλῇ κανεὶς . . .“

(ἔπεται συνέχεια.)

1. ΣΟΥΛΦΙΚΑΡ ΠΑΣΣΑΣ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Αἰγύπτου (ἐν σελ. 289).

2. ΑΝΑΠΑΥΛΑ ΕΝ Τῇ ΕΡΗΜῳ. Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ F. Perlberg (ἐν σελ. 292—93). Ὁ ζωγράφος τῆς εἰκόνος ταύτης Φρειδερίκος Πέρλμπεργ περιηγήθη οὐ μόνον τὴν Αἴγυπτον, τὴν Νουβίαν, τὴν Ἀραβικὴν Χερσόνησον, ἀλλὰ καὶ τὴν Παλαιστίνην, ἐπὶ μακρὸν χρόνον διατρίψας ἐν Ἱερουσαλήμ, εἶτα δὲ μεταβάς εἰς Δαμασκὸν καὶ ἐντεῦθεν ἐπιχειρήσας τὴν δυσχερῆ καὶ πολύμοχθον ἐκδρομὴν εἰς Βαλβὲκ καὶ Παλμύραν. Εἰς ἐκ τῶν πολλῶν καὶ λαμπροτάτων καρπῶν, οὓς ἐπορίσατο διὰ τὴν τέχνην ἐκ τῶν μακρῶν τούτων ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν περιηγήσεων αὐτοῦ, εἶνε καὶ ἡ „Ἀναπαυλὰ ἐν τῇ ἐρήμῳ“ ἐπιγραφομένη ἐλαιογραφία του, ἣν παρέχομεν σήμερον ἐν ξυλογραφικῇ ἀναπαρωγῇ τοῖς ἀναγνώσταις τῆς Κλειῶς.

Ἡ μικρὰ συνοδία τῶν ταξειδαρίων (καραβάνα) ἀφίκετο ἐπὶ τέλους, μετὰ μακρὰν καὶ ἐπίπονον διὰ τῆς ἐρήμου πορείαν, παρὰ τοὺς πρόποδας ὕψηλοῦ τινος καὶ ἀποτόμου βράχου καὶ ἐσταμάτησεν ἐνταῦθα παρὰ τινι ἀναφυκτικῇ πηγῇ διαυγοῦς ὕδατος ὅπως ἀναπαυθῇ καὶ ἀναλάβῃ τὰς ἐκ τῆς μακρᾶς ὁδοῦ ἐξαντληθείσας δυνάμεις. Ἐπωφελοῦμενοι τῆς προφυλακτικῆς σκέπης, ἣν παρέχει τὸ προεξέχον μέρος τῆς τοῦ βράχου κλιτύος, ἵδρυσαν παρ' αὐτῇ μετὰ μεγάλης ταχύτητος καὶ ἐπιτηδειότητος οἱ Ἀραβες τὴν ἐκ πολυχρώμου,

βαβδωτῆς καὶ χονδρᾶς οὐρόνης σκηνὴν των, ἔμπροσθεν τῆς ὁποίας βλέπομεν ἀναπαυομένους ἀνθρώπους καὶ καμήλους, ἄλλους μὲν ἱσταμένους εἰσέτι, ἄλλους δὲ καθημένους ἤδη καὶ ἀποτελοῦντας μικροὺς ὀμίλους, ἐνῶ ἀπωτέρω διακρίνομεν τὸ πρὸς σκευασίαν τοῦ φαγητοῦ ἀναφθὲν πῦρ καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ ἀναθρῶσκοντα καπνόν.

Τὰ σπουδαιότερα καὶ σημαντικώτερα πρόσωπα τῆς συνοδείας βλέπομεν εἰς τὸ πρόσθιον μέρος τῆς εἰκόνος ἐν ὀμίλῳ ἀναπαυόμενα πλησίον τῶν δρομάδων των, ἐξ ὧν ἡ μία φέρει τὸν ὠραίον καὶ πολύχρωμον οὐρανίσκον, ἐν ᾧ εὐρίσκουσιν αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Βεδουίνων σκιερὰν καὶ ἀναπαυτικὴν διαμονὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πορείας. Ὁ φρουρὸν Ἀραψ κάθηται μόνος ἐπὶ τῆς δρομάδος του, κρατῶν τὸ μακρὸν του πυροβόλον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ σκέλους ἐστηριγμένον, καὶ παρατηρῶν ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου τοὺς κάτω διαλεγομένους συντρόφους του, ἐνῶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Βεδουίνων, ἐν τῷ λευκῷ μανδύᾳ του ἐγκεκαλυμμένος, κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὸν ἀραβικόν του ἵππον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς λαμβάνει τὴν χεῖρα τῆς πρὸ αὐτοῦ καθημένης συζύγου του. Δεξιὰ τῆς εἰκόνος, εἰς μακροτέραν ἀπόστασιν διακρίνομεν τὸν οὐραγόν, ἐν λευκῷ μανδύᾳ κεκαλυμμένον καὶ ὀπλισμένον Ἀραβὰ, καθήμενον ἐπὶ τῆς δρομάδος του καὶ προσελαύνοντα πρὸς τὴν λοιπὴν συνοδείαν.